

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LAURIE FRANKEL

*O alegere
imposibilă*

Mulțumesc părinților mei, Sue și Dave Frankel, care au sprijinit mereu asta, pe mine și pe ai mei. Mulțumesc și lui Dani care este, în atâtea feluri, o inspirație. Sunt atât de mândră de tine. Mulțumesc (cea mai modestă afirmație) lui Paul (cel mai bun dintre oameni) pentru multe lucruri minunate pe care nici nu le pot numi (sau pentru care am nume).

CUPRINS

PARTEA I	9
A fost odată ca niciodată, când s-a născut Claude	11
O întâlnire	24
Rezidențiat	30
Povestea de culcare	45
Ce le-au spus doctorilor	51
Fraierele	60
Curenți de aer și alte vânturi	77
Halloween	88
Poate	97
Invenția	112
Drepturi de a pune nume	130
Împinge	139
Îmbrânțește	151
Harta	162
PARTEA II	169
Excepția	171
Prințesa vecină rivală	177
Toată lumea, adică cine?	192
Nuditate strategică	201
Toalete	212
Jumi-juma	220
Annus Mirabilis	229
Supărare preventivă	239
Transformare	250

Red Roo în ascensiune.....	261
Foc.....	272
Hegemonie	276
Cine știe?	290
Părinte pe întuneric	292
Eu sunt nimeni! Tu cine ești?	303
La cumpărături de vagin	314
PARTEA III.....	329
Rânduri de ieșire.....	331
De parte	339
Ajutor ambiguu.....	347
Novice	362
Ortopezi amatori	372
Tradiție orală.....	380
În pantaloni.....	392
Culoarea zilei de luni	399
Un final	409
PARTEA IV.....	419
Vreodată	421
După	426
<i>Nota autoarei.....</i>	<i>441</i>
<i>Mulțumiri.....</i>	<i>445</i>

PARTEA I

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ, CÂND S-A NĂSCUT CLAUDE

Dar mai întâi s-a născut Roo. Roosevelt Walsh-Adams. S-au decis să folosească liniuța de unire datorită și în ciuda tuturor motivelor obișnuite, dar în mare parte pentru ca primul lor născut să poată avea numele bunicului său fără să sune prea prezidențial, ceea ce părinților lui li s-a părut că ar fi fost o presiune prea mare pentru un omuleț nou, micuț, de două kilograme și opt sute de grame. Roo s-a născut primul, roz tot, și lipicios, și zgomotos, și miraculos. Apoi s-a născut Ben. Apoi au dezbătut, s-au sfătuit și au decis să mai facă un ultim copil, și astfel s-au ales cu gemeni – Rigel și Orion –, care, fără îndoială, aveau să își exprime dezaprobarea cu privire la numele lor după împlinirea vârstei de patru ani, mai ales când Rigel avea să afle că a fost botezat după degetul de la piciorul constelației, dar care, momentan, erau prea mici și prea zgomotoși ca să le pese. Saltul de la doi la patru copii a părut astronomic, așa că părinții lor s-au adresat cerurilor.

Motiv pentru care, în ciuda faptului că era o femeie educată într-un mod destul de științific, un discipol al logicii și rațiunii, o persoană ferm ancorată în partea dreaptă a minții ei drepte și, mai presus de orice, un doctor care știa mai bine de-atât, Rosie Walsh și-a petrecut

cincisprezece minute înainte de conceperea lui Claude pentru a-și târî patul de la locul lui de la perete până în mijlocul camerei, ca să fie îndreptat spre est-vest și nu spre nord-sud. Talmudul, susținea mama ei, spunea foarte clar că mulți fii se vor naște bărbatului al cărui pat este cu fața spre nord și, deși Rosie se îndoia sincer în privința asta și a ceea ce oferea Talmudul, în general, nu putea să-și asume riscul. I-a servit discret și somon la prânz soțului ei și, chiar dacă erau adulți, biscuiți cu ciocolată, folclorul german prescriind carne roșie și gustări sărate pentru bărbații care își doreau moștenitori și împreunări după-amiaza pentru cei care își doreau fiice. Același website sugera și să pună o lingură de lemn sub pat ca să conceapă o fată, așa că așa a făcut, apoi s-a simțit ca o proastă și a aruncat-o pe dulap, iar apoi s-a gândit că Penn își va bate joc de ea – și pe bună dreptate – dacă o va vedea acolo, așa că a ascuns-o în singurul loc la îndemână: sub pat. N-avea ce să strice.

Sursele, din ce în ce mai dubioase și obscure, recomandau și poziția misionarului, iar ea s-a conformat bucuroasă. Poziția misionarului era, din câte își dădea ea seama, ca înghețata de vanilie: menită să fie plictisitoare și aleasă numai de oamenii fără pasiune, fără imaginație, epuizați, dar, de fapt, era cea mai bună. Îi plăcea să vadă chipul lui Penn atât de aproape, încât părea că se sparge în bucățele ca o pictură modernistă. Îi plăcea lungimea corpului lui apăsată pe lungimea corpului ei. Se gândea că oamenii care aveau nevoie s-o facă cu susul în jos și invers, de la spate – sau care adăugau șuncă glazurată, sau sare de mare afumată, sau bucățele de biscuiți mărunțiți la înghețata lor – probabil compensau pentru un produs care era inferior de la bun început.

Sursele îndoielnice recomandau și ca femeia să se abțină de la orgasm. Dar puteai merge cu lucrurile astea numai până la un punct.

Pe vremuri, doctorița Rosalind Walsh și soțul ei făceau un sex care începea spontan și incontrollabil, sex care se cerea singur, dintr-un număr oarecare de motive, dar și pentru că nu aveau de ales, de fapt. Acum, cu patru fii și două slujbe, sexul era mai bun, dar mai puțin inevitabil. Mai evitabil? Precedat, în orice caz, de o ușoară planificare și mai degrabă o conversație decât de smulsul hainelor și trântitul de pereți. În acea săptămână, Rosie lucra în tura de noapte la spital. Penn lucra de acasă. Au luat prânzul și apoi el a făcut puțină documentare pentru cartea lui în timp ce ea a făcut exerciții fizice, iar apoi a luat o lingură, a tras patul în mijlocul camerei și și-a dat jos toate hainele.

Penn stătea pe marginea patului, încă cu ochelarii de citit la ochi, încă ținând o brichetă într-o mână și un articol despre reducerile rațiilor de mâncare din al Doilea Război Mondial în cealaltă.

– Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te abat de la ce urmează să se întâmple.

El a pus deoparte articolul, și-a dat jos ochelarii și apoi hainele și s-a suit în pat lângă ea.

– Dar îți dai seama că așa am intrat în beleaua asta de la bun început.

– Pentru că am încercat să facem o fată?

Era adevărat. Sigur-de-data-asta-va-fi-fată era felul în care se convinseseră să mai încerce să aibă copii după Ben.

– Pentru că ne-am dezbrăcat în miezul zilei, spuse Penn.

– Ce belea?

Ea zâmbi.

– Ai văzut camera de joacă săptămâna asta?

– Nu intru niciodată în camera de joacă.
 – Belea ar fi un termen generos. Presupune nivelul de dezastru, dar nu și nivelul de pericol. Dacă acea cameră ar fi un aeroport, ar avea un nivel de securitate roșu.

– Mereu, spuse ea, sărutându-l pe gură, apoi pe gât și apoi iar pe gură.

– Mereu, aprobă el, de după limba ei.

La scurtă vreme după aceea, dar nu prea scurtă, a apărut Claude, așa cum se întâmplă aceste lucruri, deși niciunul dintre ei trei nu știa asta la momentul respectiv. Rosie s-a gândit mereu că ar fi o evoluție umană utilă dacă femeia ar simți cum spermatozoidul intră în ovul. Astfel ar putea să nu mai bea alcool și să nu mai mănânce sushi și acel soi de cașcaval bun cu o lună întreagă sau mai mult înainte să facă asta. Concepția e o parte atât de importantă a vieții și o ratezi complet. Cândva, sexul era urmat de un pui de somn împreună, cu picioarele încurcate, traversate încă de furnicături sau de filosofări profunde, cu sens, până târziu în noapte, sau uneori chiar de mai mult sex. Acum, Penn se întoarse la articolul despre foamete și își acordă șapte minute să-l citească dezbrăcat, sprijinit de tăblie, înainte să coboare la parter și să înceapă pregătirea cinei cu treizeci și cinci de minute înainte să se ducă la școală să îi ia pe Rigel și Orion. Rosie se îmbracă, se pregătește de serviciu și apoi se duse la stația de autobuz ca să-i întâmpine pe Roo și Ben. În tot acest timp, Claude lucra încet la devenirea lui, mai întâi la unirea celulelor și apoi, în zilele, săptămânile și în lunile care aveau să urmeze, la diviziunea lor continuă.

Oamenii îi spuneau mereu lui Rosie, „Ce, ești catolică?“, deși fără să ridice vocile la final așa cum se face când chiar pui o întrebare. Sau spuneau, prefăcându-se că glumesc, „Știi că sunt modalități prin care poți evita așa ceva“, sau

spuneau: „Mai bine tu decât eu“, ceea ce nu era necesar, de vreme ce era evident adevărat, sau spuneau, „Sunt toți ai tăi?“. Toți erau. O mamă la o ședință cu părinții cu un an în urmă o luase pe Rosie deoparte să o sfătuiască să nu fixeze prezervativele în piuneze la un panou lângă pat, indiferent cât de convenabil i s-ar fi părut să facă asta, o lecție pe care, mărturisea, o învățase pe pielea ei, arătând cu capul spre un elev de clasă întâi din colț care lingea paste de pe degete.

Lui Rosie i se părea că a forma o familie era ceva la fel de intim ca procesul inițial prin care acest lucru devine posibil și la fel de nepolitic de discutat – darămite de judecat deschis – într-o conversație politicoasă privind cunoștințele. Dar asta i se întâmpla ei, de obicei de mai multe ori pe săptămână. Asta se întâmpla și la stația de autobuz în timp ce îi aștepta pe Roo și pe Ben și în timp ce o jumătate din aproape-Claude alerga frenetic spre cealaltă jumătate.

– Nu știu cum faci.

Era Heather. Vecina ei. Asta mai spuneau oamenii, critică deghizată în compliment.

Rosie râse. Râs fals.

– Ei, știi cum e.

– Nu, serios vorbesc. Dar ea nu vorbea serios. Adică bănuiesc că Penn nu are o slujbă. Dar tu ai.

– Penn lucrează de acasă, spuse Rosie. Din nou.

Asta nu era prima oară când aveau această conversație. O aveau de fiecare dată când autobuzul întârzia. Adică de fiecare dată când ninge. Ceea ce era în fiecare zi timp de câteva luni. Rosie se gândea că școlile publice din Madison, Wisconsin, ar trebui să-și instruiască special șoferii de autobuze pentru condiții de zăpadă – nu era, pur și simplu, ceva de bun-simț? Dar se părea că doar ea avea această idee. Acum era septembrie și cald și mirosea a

furtună de după-amiază târzie, așa că cine știe de ce întârzie autobuzul. Oamenii și cărți

– Vreau să spun, știu că lucrează. Heather începea aproape fiecare propoziție cu „Vreau să spun“, ceea ce Rosie considera subînțeles. Dar nu este o slujbă.

– Scrisul este o slujbă. Opera în lucru a lui Penn – el îi spunea NR pentru Nenorocitul de Roman – nu le puneă încă mâncare pe masă, dar scria cu sânge, în fiecare zi. Doar că nu este o slujbă de la nouă la cinci.

– Dar asta chiar se pune?

– Nici a mea nu este de la nouă la cinci.

Se uită la ceas. De fapt, trebuia să fie la spital în mai puțin de o oră. Turele de noapte erau dure, dar mai ușor de strecurat în program. Uneori era mai puțin dureros să renunțe la somn decât să încerce să găsească bonă pentru copii pentru toate zilele în care se pleca mai devreme de la școală, erau vacanțe și zile libere, zile de ședințe cu părinții și instruirii de personal. Era, de asemenea, adevărat că nopțile la urgență erau adesea mai pașnice decât nopțile de acasă cu familia. Uneori implicau chiar mai puțin sânge.

– Da, dar vreau să spun, tu ești doctor, spunea Heather.

– Și?

– Și a fi doctor e o meserie adevărată.

– La fel și a fi scriitor.

– Nu știu cum te descurci, spuse din nou Heather, clătind din cap. Și apoi adăugă, chicotind: sau de ce.

De fapt, cum era o întrebare mai simplă decât de ce. Cum avea același răspuns ca și pentru toate lucrurile imposibile pe care le faci oricum. Zi după zi, pe rând. Un picior în fața celui alt. Toți pentru unul și unul pentru toți. Oricum, e un clișeu cu cuvântul „unu“ în el, ironic, de vreme ce a trecut atât timp de când ea era numai una.

Îi mână pe băieți – o parte din ei – spre mașină. Dacă urma să aibă această conversație cu Heather în stația de autobuz în fiecare zi, putea la fel de bine să înceapă să își ia copiii de la școală. I se părea absurd să meargă cu mașina până la stația de autobuz. Nu de asta era autobuzul, să ducă copiii de acasă la școală? Adora casa lor veche de fermă, mare, cele șase hectare de teren cu iarbă multă și înaltă, care făcea semințe mereu. Era un hambar care era numai amintirea unui hambar, un pârâu care era suficient de misterios și de ud încât să fie distractiv, dar nu destul de adânc și rapid încât să fie periculos. Casa era proiectată pentru o familie de fermieri, o familie cu mulți copii care se trezeau înainte de răsărit să ajute la mulsul vacilor, să hrănească animalele sau ce făceau copiii la ferme. Rosie și Penn nu aveau nimic de muls și nici animale în afară de un cățeluș (Jupiter, un cadou pentru aniversarea de patru ani a gemenilor), dar cel mai adesea aveau copii trei înainte de ivirea zorilor. Acești copii aveau nevoie de multe dormitoare și casa de fermă avea destule, plus o cameră de bebeluș lângă dormitorul părinților, care mirosea mereu a pudră de talc și care era vopsită în galben, în caz că următorul copil ar fi fost fată. Podelele nu erau drepte. Pereții nu erau izolați fonic. Apa caldă venea greu. Dar lui Rosie îi plăceau imperfecțiunea și dezordinea casei, care se potriveau cu cele ale familiei ei. Printre alte lucruri, când cădeau bucăți de tencuială – și asta se întâmpla uneori –, nu-i păsa nimănui. Totuși, în unele zile părea mai simplu traiul într-o suburbie clasică și o intrare în capătul căreia să oprească autobuzul. În unele zile, ea nu avea energia necesară pentru toate. În ziua asta, se simțea obosită. Nu știa de ce. Dar trebuia să-și revină oricum. Ziua ei de lucru încă nu începuse.

Acasă, a continuat cu procesul bine cunoscut, adică un pas, o zi, unul pentru toți. Penn i-a sărutat pe băieți de bun

venit, a sărutat-o pe ea de rămas-bun, a plecat să îi ia pe Rigel și Orion. A preluat pregătirea cinei – călirea legumelor tăiate de Penn, aseasonarea orezului fiert de Penn, frigerea crevetilor marinați de Penn. (Încă nu știa că jumătățile de Claude care alergau una spre cealaltă anulau orice șansă pentru ca evitarea cărnii roșii să ducă la conceperea unei fete). În timp ce se marinau boabele, ea golea cutiile de gustări, verifica dosare, sorta formulare. În timp ce scădea sosul, termina de spălat vasele de cu seară. În timp ce le usca, întrerupse de trei ori concursul de role pe care Roo și Ben îl făceau în sufragerie. (Nu pentru că ar fi reușit să-i oprească. Ci pentru că, în cele din urmă, a reușit să nu-i mai pese).

Apoi Roo a pus masa. Ben a turnat apă în paharele de apă. Apoi Penn, Rigel și Orion s-au întors, toți trei uzi și agitați, Penn din cauza traficului, despre care a spus că era aglomerat din cauza furtunii, Rigel și Orion din cauza a ceva legat de o masă de nisip despre care Rosie nu a înțeles mare lucru, dar și-a arătat oricum empatia.

Dacă traficul era aglomerat, trebuia să plece mai devreme la serviciu. Dacă trebuia să plece mai devreme la serviciu, trebuia să plece acum. Penn a scos crevetii de pe grătar și orezul din oală, le-a amestecat cu legumele din wok, a combinat sosul cu fasolea și le-a turnat pe toate într-o caserolă uriașă, a adăugat o lingură și i le-a pus în brațe lui Rosie, în timp ce ea verifica câte dintre multele lucruri pe care nu trebuia să le uite au ajuns într-adevăr în geanta ei. Unele. I-a sărutat rapid pe toți și s-a îndreptat spre mașină. Dacă traficul era pe cât de aglomerat spusese Penn că era, putea să ia cina în drum spre spital.

Ăsta era răspunsul la întrebarea *cum*. Câte o zi pe rând. Un picior în fața celui alt. Toți pentru unul. Nu atât pentru ea și Penn și-ar fi propus să practice o egalitate zen în

căsnicie și un echilibru perfect în rolul de părinți. Doar că erau mult mai multe de făcut decât pot face două persoane, dar dacă amândoi își umpleau fiecare moment liber, o parte din lucruri se făceau.

Când faci un lucru bun, primești ceva bun în schimb. Două capete sunt mai bune decât unul.

De ce era o întrebare mai grea. Rosie s-a gândit la asta în drum spre spital, nu în ziua aceea, ci 257 de zile mai târziu, când s-a născut Claude. Trăvialiul începuse în timpul cinei, deși ea știuse toată dimineața și după-amiaza că urma să se întâmple. Simțea mâncărimi în picioare exact înainte să înceapă contracțiile. Știa acea senzație din experiență și își dăduse seama că bebelușul urma să vină în ziua următoare sau chiar o zi după aceea, așa că, deși contracțiile se apropiu tot mai mult una de alta, a pregătit cina. Dar între pasarea salatei de la unul la altul și terminarea porției de paste, contracțiile își crescuseră frecvența de la fiecare șapte minute la fiecare trei. Penn a spus, „Ce zici de un desert?” Rosie a spus: „Sărim peste, hai mai bine la spital“.

Cum aveau să ajungă acasă înapoi de la spital era o întrebare deschisă, dar pentru moment toți încăpeau încă într-o singură mașină. Rosie s-a instalat pe scaunul din față cu calm, dar nu fără efort. Penn a luat gențile. Nu erau pentru Rosie, care avea nevoie de atât de puține lucruri. Ea nu fusese niciodată genul care să pregătească un fundal sonor, un colaj sau o pernă specială pentru sala de nașteri, dar acum și-a dat seama că până și puținele lucruri pe care le-a luat cu ea în primele dăți nu erau necesare. Nu, gențile erau pentru mama ei. Conțineau provizii pentru că aceasta urma să petreacă ore și poate zile la rând într-o sală de așteptare cu patru băieți mici și agitați – cărți, trenulețe, LEGO, bețe luminoase, cutii de suc, batoane de cereale, jucării de pluș,

pături și anumite perne. Rosie nu avea nevoie de o pernă specială pentru spital. Asta era diferența dintre ea și fiii ei.

Gunoiul unui băiat era comoara altuia. Punct și de la capăt.

Rosie se gândea la un singur cuvânt, iar și iar, *Poppy*, în tot drumul până la spital, în timp ce copiii cântau *Peter Pan* în scaunele lor speciale de mașină – bona lor juca în muzicalul de la liceu – și Penn o strângea de mână și se prefăcea, fără succes, că e relaxat și se supunea tuturor limitelor de viteză, iar ea rezista tentației de a-i spune să se grăbească. Dacă acum avea să fie fată – și sigur, *sigur* trebuia să fie, pentru că mâncase pește și prăjituri, făcuse sex după-amiaza cu fața spre est, făcuse chestia cu lingura și, în plus, era rân-dul ei să i se întâmple asta – urma s-o numească Poppy.

Aveau numele ales încă de la prima sarcină. Rosie îl alese încă de mai devreme, dintr-o zi sumbră când stătea lângă patul de spital al surorii ei mai mici, în timp ce părinții erau la cantină, luând o pauză. Rosie îi împlotea lui Poppy părul din perucă și Poppy împlotea părul păpușii când a spus, din senin, „N-o să am niciodată o fetiță căreia să-i împletesc părul“. Avea vocea răgușită. Rosie știa acum că era din cauza chimioterapiei, dar atunci părea că ceva din surioara ei se lupta să iasă afară – și câștiga această luptă –, un spiriduș, o vrăjitoare, sau un demon, ceva care deja ieșea la suprafață ici și colo: o voce aspră, ochi roșii, vânătaii care se umflau încet și apoi păreau să se întindă și să se înmulțească de parcă ar fi astupat o mare piele mov care se agita chiar sub suprafața ei din ce în ce mai delicată. În loc să fie speriată, lui Rosie ideea i s-a părut consolatoare. A întâmpinat demonul care era pe cale să iasă din sora ei pentru că devenea din ce în ce mai clar că Poppy nu ar fi putut să supraviețuiască acestei boli teribile, de nepomenit, de neconceput, dar poate că demonul ar fi putut.

Demonul Poppy părea mult mai puternic. Demonul Poppy avea mai multă forță să lupte.

– O să ai grijă de Clover pentru mine? a întrebat Poppy cu vocea ei gălătită. Asemenea tuturor copiilor din casa Walsh, păpușa lui Poppy fusese botezată după o floare.

Rosie a încuviințat. Doar atât putea să facă. Dar apoi Poppy și-a recăpătat vocea obișnuită.

– Unde să mergem în vacanță?

– Când?

– Când o să ies de aici.

– Nu știu. Singurul loc în care fuseseră în vacanță până acum era acasă la bunicii lor, unde mirosea a subsol. Unde vrei să mergi?

– În Siam, spuse Poppy imediat.

– Siam?

– Ca în *The King and I*.

Spitalul avea o bibliotecă video prost aprovizionată, iar filmul acesta era principalul ei punct de atracție. Și Poppy avea mult timp liber.

– O să mergem peste tot, promise Rosie. Imediat ce vei ieși. Ei bine, probabil va trebui să așteptăm patru ani până când o să-mi iau permisul. Siam este la distanță de mers cu mașina?

– Nu știu. Probabil. Poppy zâmbi fericită. Te pricepi așa bine să împletești părul. Se pare că era cel mai bun lucru pe care îl adusese cancerul. Părul perucii lui Poppy era mult mai lung și mai puțin încurcat decât părul ei adevărat. Fiica ta o să fie așa de norocoasă!

Exact în acel moment, Rosalind Walsh, în vârstă de doisprezece ani, a luat două decizii: fiica ei va avea părul lung, foarte lung, suficient de lung cât să stea pe el, și se va numi Poppy. În cele din urmă, Rosie a descoperit că Siam își